



Koillis-Savossa viikonloppuna nojapyöräilleillä harrastajilla oli menopelejä moneen lähtöön. Oikealta Heikki Gröndahl ja nuijapää eli trike, Petri Wikström ja omatekoinen delta, Tero Lehtosaari ja korkeampi kaksipyöräinen, Janne Vilmunen ja velomobiili sekä Mika Korhonen ja soutupyörä.

*Nojapyöräilijät eri puolilta maata kokoontuivat Riistavedellä*

# Leelian lepotuolissa läpi Suomen

ANNA KAASINEN

**ASENTO** on kuin auton penkisä tai aurinkovuoteessa, mutta

alla on saasteeton maantiekijä, josta on ilo katsella maise-  
mia. Mikä se on? Nojapyörä.  
Parikymmentä ostettujen,



Netin nojapyöräfoorumilla sovitaan tapaamisista sekä vaihdetaan kokemuksia ja niksejä, joista yksi on Tero Lehtosaaren käsipeili. Takana Heikki Gröndahl.

tuunattujen ja itse hitsattujen nojapyörän omistajaa eri puolilta maata kokoontui viikonloppuna Riistaveden Vartialaan Camping Atraimen.

Pisintä reittiä eli Sodankylän ja Sallan kautta Savoan oli polkenut Asikkalassa asuva **Tero Lehtosaari**. Hän oli viettänyt neljän viikon reissustaan kaksi viikkoa paikallaan, muut ajat hän oli matkannut yksipyöräisen retkeilyvarustekärry perässään. Maisemia hän oli katellut 2 400 kilometrin verran.

"Nojapyöräily on mukavampaa kuin polkupyöräily. Mikään paikka ei kipeydy, ja vastatuuli vaikuttaa vähemmän, kun ajoasento on dynaamisempi", kuvasi Lehtosaari.

**KUN** jalkojen kulma on vähintään 45 astetta maanpinnasta eteenpäin, vartalo nojautuu

taaksepäin. Lihasvoiman välittämistä pyöriin tässä asennossa kutsutaan nojapyöräilyksi. Tämän jälkeen vain mielikuvi-  
tus asettaa rajat kulkupelille.

"Nollallakin eurolla voi rakentaa nojapyörän, jos osaa vähän rautaa hitsata – tai vaikka ei osaisikaan. Tässä on 20-tuumaiset renkaat, ja napavaihde maksoi jonkin verran", kuvasi Imatralta saapunut **Petri Wikström** kolmipyöräistä itse rakentamaansa kulkupeliä.

Hän ajeli Atraimen pienellä farmariautolla ja toi kyydisään myös kaksipyöräisen nojapyöränsä.

Autolla kokoontumiseen hurautti myös **Mika Korhonen** Kangasalta. Hän lähti Atraimesta kokoontumisen viikonloppuretkille Juankoskelle ja Siilinjärvelle soutupyörällä.

"Tässä soudetaan, mutta

tässä ei liiku penkki, kuten veneessä, vaan pedaalit."

Wikströmin kolmipyöräisessä on yksi pyörä edessä ja kaksi takana, kun taas helsinkiläisen **Heikki Gröndahlin** nuijapäässä on kaksi pyörää edessä ja yksi takana. Hämeenlinnalaisen **Janne Vilmunen** kinnerissä eli velomobiilissa ei jää sään armoille juuri muuta kuin pää.

**"LUULISI**, että naisetkin rakastavat mukavuutta", aprikoi Lehtosaari.

Siitä huolimatta Suomen arviolta 500 nojapyöräilijän joukko on kovin miesvaltainen. Jyväskylän kaksipyöräisellään Vartialaan polkenut **Jouni Silfsten** arveli syyksi sitä, että nojapyörät ovat tavallista polkupyörää eli pystypyörää teknisempiä laitteita, joita

voi halutessaan rakennella.

"Ehkä miehet tarttuvat mieluummin haasteisiin. Naiset eivät ehkä laita 1 500–2 000 euroa tällaiseen pyörään, ja pitävät perinteistä pystypyörää turvallisempaan", sanoi Silfsten.

Lehtosaari osti aikoinaan ensimmäisen nojapyöränsä Siilinjärveltä. Pääkaupunkiseudulla liikkueensa hän näkee nojapyöräilijöitä lähes viikoittain, mutta harrastuksen yleistymistä jarruttanee se, että nojapyöriä ei oikein saa kaupista.

Nojapyörällä vauhdin hurmaa voi kokea pystypyörää enemmän, ja kunto kasvaa. Nojapyörä käy myös hyvin matkapyöräksi.

"Jotkut ovat sekakäyttäjiä, mutta minä en ole juuri ajanut pystypyörällä, ellei ole ollut pakko", tunnustaa Wikström.